

Vánoce s vůní čerstvého chleba

Jenny Colganová

Vánoce s víní
čerstvého chleba

Jenny Colganová

Vánoce s víní čerstvého chleba

Jenny Colganová

argo 2020

Přeložila Jana Koubová

Christmas at Little Beach Street Bakery

Czech edition © Argo, 2020

Copyright © Jenny Colgan, 2016

Translation © Jana Koubová, 2020

Cover illustration © Gabriela Ryšková, 2020

ISBN 978-80-257-3305-9 (váz.)

ISBN 978-80-257-3401-8 (e-kniha)

*Všem, co sní své velké či malé sny.
I když jsou třeba malé jako papuchalk.*

*„Nenávistí, kamaráde, klidu nikdy nedosáhneš.
Ta tě před světem jen ještě víc uzavře
a tohle městečko pro tebe zůstane dál zakleté.
Pro nás ostatní je toto místo požehnané!“*
– z filmu Brigadoon

Milí čtenáři,

mockrát vám děkuji, že berete do ruky tuhle knihu, poslední (pravděpodobně) část trilogie o polbearnské přístavní pekárničce. Vyprávění dobrodružství Polly, Hucklea a nezbedného papuchalka Neila mě nesmírně bavila.

Pokud se k jejich příběhům dostáváte poprvé, nepotřebujete toho, popravdě řečeno, vědět nijak zvlášť moc: po nezdařeném podnikání na pevnině se Polly přestěhovala na přílivový ostrůvek Mount Polbearne a začala tu nový život.

Bydlí se svým bezstarostným americkým přítelem Hucklem a, jak je patrné, s papuchalkem v majáku, protože jí to přišlo romantické (dlužno podotknout, že je to v podstatě NÁRAMNÁ komplikace). Každý den Polly pro Polbearňany a jejich hosty peče. Tak, a můžete se dát do čtení!

Stručně o místě, kde se děj odehrává:

Cornwall je pro mě vysněným místem do takové míry, do jaké je pro mnoho lidí skutečným domovem; v dětství jsem tam totiž prožila spoustu času.

Pro mě představuje obdobu Narnie či jakékoli jiné fiktivní země, které jsem ráda navštěvovala – naprosto posedlá jsem byla knihou *Over Sea, Under Stone* a samozřejmě knižními řadami Správná pětka (*Famous Five*) a *Malory Towers*.

Bývali jsme ubytovaní ve starých domcích po hornících z cínových dolů u Polperra. Moje máma byla nadšená obdivovatelka Daphne du Maurierové, a když mě a mé dva bratry ukládala do úzkých postýlek ke spaní, vyprávěla nám hrůzostrašné příběhy o ztroskotaných lodích, pirátech, zlatu a lupičích a v nás

by se krve nedořezal a jeden z nás, pravděpodobně nejmladší bráška – i když on by asi tvrdil, že já –, půlku noci kvůli nočním můrám probděl.

Ve srovnání s chladným Skotskem mi prosluněný Cornwall připadal jako ráj. Každoročně jsme dostávali jedinečný dárek v podobě velkých pěnových bodyboardů a hned zrána jsme se vrhali do vody a surfovali a surfovali, dokud nás z ní doslova nevytáhli ven – mě se spálenými zády kolem překřížených ramínek na plavkách –, abychom pojedli sendvič se zrnky písku zabalený ve fólii.

Na malém, podomácku vyrobeném grilu, ježž táta každý rok sestavoval z cihel a roštu, později opékal ryby a já jsem vysedávala ve vysoké mokřadní trávě, četla knížky a vystavovala se hmyzím štípancům.

A poté (protože o prázdninách se člověku naskytá příležitost zůstat vzhůru dlouho) jsme jezdívali do Mouseholu či St. Ives, procházeli se podél přístavu, nahlíželi do galerií a lízali zmrzlinu. Anebo jsme pojídali horké slané hranolky či máslový karamel, jehož různé příchutě mě nepřetržitě fascinovaly, byť mi z karamelu bývá s železnou pravidelností špatně.

Byly to blažené časy, a když jsem se pustila do knih z prostředí Mount Polbearne, s obrovskou chutí jsem se do nich znovu vrátila. Podnikli jsme jednodenní výlet – což je podle mě pro každého návštěvníka Cornwallu nepsaný zákon – na přílivový ostrůvek St. Michael's Mount a mně utkvělo v paměti, jak mě nadchla a uchvátila ona stará kamenná silnice mizející pod vlnami. Nic romantičtějšího a kouzelnějšího jsem si ani nedovedla představit a s nesmírným potěšením jsem tam své knihy situovala. Jestli se mi podaří jejich prostřednictvím vyjádřit aspoň zlomek pocitu blaženosti, který Cornwall vnesl do života mně, tak budu prostě přešťastná.

Jenny
xxx

Kapitola první

Tenhle příběh je o jedněch konkrétních Vánocích, ale ve skutečnosti začíná Průšvihem, který se udál už na jaře toho roku.

Je tak trochu smůla, že se takový Průšvih stane zrovna na jaře. Budeme se mu věnovat jenom okrajově, protože na cornwallském přílivovém ostrůvku Mount Polbearne je zjara překrásně.

Ke starobylé obci, která bývala před vzednutím hladiny moří součástí pevniny, vede spojovací silnice. Tuto starou kamennou cestu v současnosti dvakrát denně zaplavuje příliv, což je na jedné straně romantické, na druhé to ale dokáže život místních notně znepríjemnit.

Podél přístavu a pobřeží stojí pestrá směsice domků a obchodů včetně Pollyiny pekárničky (tedy abychom ji odlišily od původní pekárny). Možná vám vrtá hlavou, jak se v tak malé vesničce udrží dvě pekárny; to jste tam však očividně ještě nic neokusili, protože v pečení je na tom Polly tak jako Phil Collins v bubnování. No, počkat, to možná není ten nejlepší příklad.

Nicméně, nepochybuje o tom, že Polly je moc a moc zdatná pekařka. Kváskový chléb od ní vyniká vůní, soudržností a tou nejkřupavější kůrkou; její bagety jsou lehčí a nadýchanější než vánek. Peče také maximálně hutnou a lahodnou focacciu s olivovým olejem a housky s vyzrálým sýrem. Vůně jejích produktů – napřed si je odzkouší doma v majáku, pak má v pekárničce samotné průmyslové pece plus jednu úžasnou pec na dřevo – se line celou vesnicí a přitahuje hladovce a zvědavce z široka daleka.

Kromě pekárničky se u přístavu nachází Andyho hospoda U Červeného lva, kde se poměrně svévolně nakládá s povolením na prodej alkoholu, obzvláště za teplých večerů na venkovní zahrádce ověšené šňůrami přízračných světýlek a provoněné mořem.

Hned vedle provozuje Andy fantastický a příšerně drahý obchod se smaženými rybami a hranolky, takže se má co ohánět. V přístavu samotném se ozývá rachocení a kovové zvuky rybářských člunů; rybolov, kdysi hlavní zdroj obživy Polbearňanů, je dnes v téhle malinké komunitě druhým nejoblíbenějším povoláním – po turistickém ruchu.

Vzhůru do svahu se nepravidelně šplhají všelijaké dlážděné uličky, kde po generace žijí tytéž rody. Na ostrůvku jednu dobu panovaly obavy, že komunita vymírá, ale Pollyin příchod sem, poté co jí zoufale nevyšlo podnikání v oblasti grafického designu, a převzetí pekárničky časově zapadly do období nového oživení (někteří lidé tvrdí, že je způsobily); nyní tady dokonce existuje luxusní rybí restaurace. Rodí se tu děti a převládá mínění, že zdejší život je bezpochyby na vzestupu.

V současnosti jde o to, jej na vzestupu udržet, aniž by všechny ty půvabné zchátralé domy skupili k rekreaci boháči z Londýna a Exeteru, kteří se tu během týdne ani neukážou a místním lidem jen zdražují živobytí. Až na pár výjimek však nespolehlivá Wi-Fi a nepřetržité střídání přílivu a odlivu invazi na ostrůvek víceméně zastavily – jako ostatně po staletí –, a tak by tu mohlo být hůř.

V létě je v Mount Polbearne vždycky hlava na hlavě, a jak se místní snaží vydělat co nejvíc, aby s penězi přečkali dlouhou studenou zimu, jsou všichni v jednom kole a vládne tu až otravný shon. Na jaře je však na turisty ještě brzy, tedy s výjimkou zvýšeného frmolu o Velikonocích, kdy se sem všichni nahnou v očekávání maximálního zážitku a předstírají, že je ten víchr, v němž na zrádném úseku jižního cornwallského pobřeží troskotaly lodě a který jim fouká cukrovou vatu rovnou do obličeje, ani v nejmenším nerozladil; ani zjištění, že rybářské čluny lemující malý přístav se malebně nepohupují proto, aby na videu z dovolené vypadaly hezky, ale že jimi ve skutečnosti házejí sem a tam vlny s bílými hřebený a že na nich rybáři se zarudlými prsty opravují

sítě, anebo, což je v současné době běžnější, zachmuřeně hledí do kopií vytištěných z počítače, zobrazujících hejna ryb a jejich pohyb a uvádějících, kolik mohou rybáři z moře vylovit.

Jakmile však lehce zklamaní velikonoční návštěvníci (a měla bych dodat i ti neuvěřitelně samolibí, kteří tu vydrží až do dalšího úterka a odměnou jim je prosluněný dokonalý den jako ze škatulky, což neopomenou svým přátelům stále dokola škodolibě připomínat dalších pět roků) odjedou, zažívá Mount Polbearne krátký oddech před letním návaem dětí se sífkami na kraby a dospělých plnicích si sny o prázdninách svého dětství: s širokými zlatými plážemi a nespoutaným běháním (dokud si neuvědomí, že spojovací silnice nemá žádné krajnice a příliv že se přiřzene, než se naděješ, a že co jim rodiče s klidem dovolovali v roce 1985, v současnosti trochu nahání strach; a budou samo sebou potřebovat dobrou Wi-Fi, kterou jim Mount Polbearne poskytnout nedokáže, a budou si tudíž muset nějak vystačit s tím, co je).

V dubnu se tedy Mount Polbearne nadechuje. Při pohledu k pevnině můžete spatřit rozkvétající stromy v podobě neskutečných obrovských girland růžové a bílé. Do dnů po ránu chladných a nevyzpytatelných najednou proniknou sluneční paprsky; ranní mlha se rozptýlí a oteplí se, nová vegetace vydává skvostné aroma, ptáci si staví hnízda a švitořivě se přitom domlouvají, všude světlá jasná zeleň pučících stromů a zvláštní bzukot; těžko si představit něco krásnějšího než něžný půvab anglického časného jara.

Náš příběh u téhle idyly nezůstane.

Má v něm ale svůj počátek. A měl by to být čas nových začátků, radostného odhazování zimních flísek, odlepování se od televize a mžourání do čerstvého ranního světla.

Ponejvíce se však příběh zabývá nejlepší kamarádkou Polly Waterfordové, blondáta a kultivovanou Kerensou, manželkou Huckleova nejlepšího kamaráda, která do telefonu srší nadávkami.

Polly si protírá oči a rozumně ji nabádá: „Nech toho, nerozumím ti ani slovo.“

Spojení mezi Polbearne a pevninou, kde Kerensa bydlí se svým americkým manželem Reubenem, zázračným dítětem (dosti hluchým), na rozlehlém a trapně okázalém panství, se, jak je dobrým zvykem, přerušilo.

„Kdo to byl?“ zeptal se Huckle v prosluněné kuchyni majáku při čekání na to, až z toustovače vyskočí opečený chléb. Na sobě měl boxerky a přes ně přetažené vybledlé šedé tričko.

Teplota takovému lehkému oblečení rozhodně neodpovídala, ale Polly si absolutně nestěžovala. Bylo nedělní ráno, její jediný volný den. Na namazání čekalo místní solené máslo nebo kapka Huckleova vlastnoručně vyrobeného medu z květu pomerančovníku, který se dobře hodil k milosrdnému rannímu počasí.

„Kerensa,“ odpověděla Polly. „Musela si na cosi zanádat.“

„To je celá ona. A na co?“

Polly se neúspěšně pokusila jí zavolat zpátky.

„U Kerensy to může být cokoli. Možná se Reuben už zase chová jako vůl.“

„Tak na to bych si skoro vsadil,“ poznamenal vážným tónem Huckle, ostrížím zrakem shlížející na toustovač. „Hernajs, někdo by měl vynalézt rychlotoustovač,“ zabrblal.

„Cože? Rychlotoustovač?“ ujišťovala se Polly.

„To opékání trvá moc dlouho,“ postěžoval si Huckle.

„O čem to prosím tebe mluvíš?“

„Mám strašnou chuť na opečený chleba, strčím do toustovače tvůj kváskový – ze kterého jsou mimochodem nejlepší tousty na světě...“

„Já jsem věděla, že máš nějaký důvod, proč se mnou jsi,“ podotkla Polly.

„... a bože můj pak to prostě zavoní tak fantasticky, že se nedá čekat a ten vynikající kváskový chleba musíš zbouchat okamžitě.“

Stiskl tlačítko a nahoru vyjely dva nazlátlé, neúplně opečené krajíčky.

„No vidíš!“ prohlásil a dopáleně se na ně vrhl s nožem. Máslo bylo ještě z ledničky tvrdé a roztrhlo měkkou střídu. Huckle hleděl do talíře jako hromádka neštěstí. „Pokaždé zazmatkuju, vytáhnu je moc brzo a pak toho lituju. A moje toustové pochutnání je v háji.“

„Udělej si další.“

„To nepomůže. Už jsem to zkoušel.“

Přesto do přístroje zasunul další dva plátky.

„Problém je v tom, že první várku mám v sobě dřív, než je pořádně dodělaná druhá. A je z toho začarovaný kruh. Opakuje se to dokola.“

„Možná, že by ses měl nad ten toustovač postavit s otevřenou pusou, až budou skoro hotové,“ poradila mu Polly.

„Jo, taky už jsem o tom uvažoval. Nejradši s nějakou pistolkou, ze které by stříkalo máslo, ať je to na ten šup připravené; člověk tu pochoutku může okamžitě zblajznout, a ne se s ní nahonem piplat.“

„Netušila jsem, že můžu potkat ještě většího blázna do chleba, než jsem já,“ prohodila Polly. „Je ovšem možné – a nechce se mi ani věřit, že něco takového vypouštím z pusy –, že o toustech moc přemýšlíš.“

„Kdyby se mi tak podařilo ten rychlotoustovač vynalézt, byli bysme bohatší než Reuben,“ vedl si Huckle dál svou.

Tousty vyskočily.

„HONEM! HONEM! RYCHLE!!!“

A pak se v klidu vrátili do postele, protože Polly jakožto pekařka musela všechny ostatní dny v týdnu chodit spát strašně brzy; to Huckle coby prodejce medu až tak nemusel, takže ne vždy se jejich časové režimy shodovaly. Polly poslala Kerense textovku, ať pustí starosti z hlavy, že všechno bude v pořádku a že jí zavolá později, načež telefon vypnula.

Což se mělo ukázat jako nebetyčná chyba.

Kapitola druhá

Abychom si to vyjasnili: za nic z toho, k čemu došlo, nemůže ani Polly, ani Huckle. Jak uvidíte, zavinila to jednoznačně Kerensa a částečně Selina, která by do sice za nic na světě nepřiznala, ale přitom ty věci s chutí uvedla do pohybu. (Protože někteří lidé k tomu mají sklony, že ano? Pokušitelé.)

A svůj dílek viny nese také Reuben, poněvadž – a ani to nedokážu dostatečně podtrhnout – se dokonce i na *svoje* poměry toho dne zachoval jako neuvěřitelný pitomec.

Zapomněl, že mají výročí svatby – první výročí, nutno podotknout –, a když ho na to Kerensa upozornila, řekl jí, no tak jo, vždyť už jsem se ti v minulosti nasnášel modrého z nebe dost a teď už jsme svoji, tak je to všechno v pohodě, no ne? Jako že už má všechno za sebou, mají se spolu báječně, a Kerensa že stejně už má kabelek fúru a Reuben že mimochodem musí na letadlo do San Franciska na první významnou veřejnou nabídku svých cenných papírů, a Kerensa namítla, že o tom nevěděla, a on se ohradil, že si měla přečíst program, který jí e-mailem poslala jeho osobní asistentka, a že odlétá za dvě hodiny, a ona se zeptala, jestli může jet s ním, protože slyšela, že na jaře je v San Francisku přenádherně, a Reuben na to, že radši ne, miláčku, že tam bude v jednom kole. Načež jí dal pusu na rozloučenou a navrhl, že když už si nechali v domě zřídit tělocvičnu, mohla by ji přece využít, ne?

Tak. Teď vidíte, co mám na mysli. Reuben to nemyslel zle, on prostě je takový: když má práci, stává se z něj, dalo by se říct, Steve Jobs a o nikom jiném než o sobě nepřemýšlí. Tudíž je taky skoro jako Steve Jobs bohatý, no, plus minus, ale pořádný balík to je.